

MONIKA

MACHÁČKOVÁ

ZLODEJKA OTCOV

Quitovky

Evitovky

M
M
Monika
Macháčková

ISBN 978-80-89950-07-2

Evitovky

Z

lodejka otcov

Evitovky

MONIKA MACHÁČKOVÁ

” S láskou venujem všetkým,
ktorí našli po nevydarenom pokuse
odvahu znova ľúbiť.

Špeciálne venovanie Ivke,
ktorá vymyslela meno
hlavnej hrdinky.

“

P

rológ

Ked' som bola malá, moji rodičia sa vždy smiali na mojej detsky naivnej teórii, že si raz vezmem za muža nášho ocka. Lebo veď prečo by som si mala hľadať nejakého cudzieho? Toto je náš ocko, je tu navždy a bude môj muž. Nevieť, možno som si myslela, že to je nejaká putovná funkcia. Že manželia sa dedia. Samozrejme, že som to hovorila vo

veku päť rokov, nič netušiaci o živote, láske, partnerstve... Vedela som iba to, čo som videla doma.

Obrázok idylky. Že moji rodičia sa nehádajú, usmievajú sa na seba, majú sa radi. Bez pretváranky, normálne sa k sebe správali slušne. Aj ja som bola milovaná a ochraňovaná. Jedináčik, veď viete...

Ako som rástla, pochopila som tú zradu.

Že každá žena si musí nájsť svojho muža.

A že to je ťažká práca.

Lebo čím som bola staršia a čím viac sa ma to týkalo, chápala som i to, že natrafiť na takého skvelého chlapa, ako bol môj otec, je takmer nadľudský výkon.

Latka bola privysoko.

Môj otec bol skrátka najlepší.

No nie iba preto som sa do tridsiatky nevydala.

Slovom, mala som šťastie na samých debilov, neschopných žiť v páre.

Fakt, objektívne.

Už som sa zmierila s myšlienkou, že mi bude lepšie samej.

No a čo? Nebola by som ani prvá, ani posledná. Radšej svätý pokoj ako nedospelý chumaj na krku.

Vôbec by mi nerobilo problém, keby som žila sama. Malo by to nesporne veľa výhod. Žiadne kôpky oblečenia po byte, nesklopená záchodová doska, hory špinavého riadu, smradľavé ponožky, plná chladnička piva. To mi naozaj chýbať nebude.

Dokázala by som žiť plnohodnotný život ako sebavedomá mladá žena.

Lebo neznášam reči o tom, čo sa patrí, že sama žena je ohrozovaná všetkým na svete, ak nemáš chlapa, nemáš pravdu a podobné múdrosti. Na mňa rozhodne nikdy neplatili.

Väčšinou ich aj tak trúsia ženy, ktoré sú vo vzťahu nešťastné. Láska vyprchala, ak nie na druhý deň po svadbe, tak ju zničili každodenné starosti. Zistili, že ich vysnívaný princ sa vôbec nespráva tak romanticky, ako keď spolu iba randili. Po jedle grgá, rozhadzuje po celom byte svoje veci, nerešpektuje jej názory, je despotický, pije alebo priveľa fajčí, alebo sedí pred televízorom a nič nerobí, alebo... tých alebo môže byť hocikolko.

Nie, ďakujem, toto si neprosím.

Ak sa mám vzdať pohodlia a svojho spôsobu života, tak iba pre muža, ktorý bude stáť za to.

Nechápte ma zle, nie som rozmaznaná pipka. Iba som vo svojom veku už náročná. Aj na seba. Bola by som ochotná robiť kompromisy, ak by som vedela, že to stojí za to.

Zatiaľ som ten pocit ani pri jednom mužovi nemala.

Doteraz som vždy ja dávala kopačky a cítila som pri tom obrovskú úľavu, že sa ho konečne zbavím.

A tak som bola štyri roky po škole sama.

No treba povedať, že som nerobila nič preto, aby som nejakého pri sebe mala.

Nehľadala som ho. A bola som úplne pokojná, vedela som, že ak tam niekde vonku nejaký je, tak na seba natrafíme. Niekedy. Dôverovala som vesmíru a čakala na správnu chvíľu.

A medzitým normálne žila. Chodila som do práce, liečila cudzie deti, stretávala sa s rodičmi a kamarátkou Leou. Mala som svoje koníčky, najmä divadlo a knihy. Žiadny stres, pohoda.

Bolo mi fajn, naozaj. Ved' som ešte mladá, čo je to tridsať rokov?

Keby mi môj slobodný single stav vytrvalo nepripomínala moja prehnane starostlivá matka, ani by som si ho nevedomovala. Lenže drahej mamičke sa môj prístup k životu nepáčil. Ani trochu. Neustále do mňa rýpala, samozrejme, s láskou a obavami o budúcnosť. To však nič nemenilo na tom, že mi liezla na nervy. S najväčšou chuťou mi týmito rečami kazila nedeľný obed. Pozvala ma k nim, uvarila niečo vynikajúce a keď sme sa usadili k stolu, začala svoju otrepanú prednášku. Ocko sa nikdy nezapájal, iba so sklonenou hlavou počúval. Stačil jeden pohľad a vedela som, čo si o tom myslí.

Nechápte ma zle, mama nie je tyran, záležalo jej na mojom šťastí. Len keby o tom nehovorila stále, inú tému nemala! Mám ju veľmi rada, no zakaždým, keď s tým začala, som mala chuť povedať jej niečo veľmi škaredé. Zatiaľ sa mi darilo vždy sa ovládnuť a prehltnúť všetko, čo sa mi dralo na jazyk. Donekonečna som ako verklík opakovala to isté, že dnes už nikto nevníma ženu bez partnera ako starú dievku. Že je skrátka iná doba. Nie som jediná, čo takto žije.

„Nepozeraj sa na iné! Ty si skvelá, vzdelaná a pekná! Dievča moje, zaslúžiš si niečo lepšie,“ argumen-

tovala a ja som nemala silu vysvetľovať a hádať sa na tému, čo je pre mňa lepšie. Napokon, vôbec som nemala pocit, že aktuálne žijem niečo zlé.

Nie som nejaká ohava, no na druhej strane, ani do Vogue by ma asi neodfotili. Teda určite nie. Som taká normálna. Rada nosím tričká a rifle, som skôr športový typ. Žiadne sukne, blúzky, šatôčky... Nie som pipka, čo trávi hodiny pred zrkadlom a v skrini musí mať každú módnú novinku. To ma vôbec nezaujíma.

Občas ma niekto pozval na rande. Väčšinou som odmietala, uznajte, dá sa reagovať inak, ak na vás uslintane pozerá otecko v ambulancii, ktorý tam prišiel s chorým deckom, lebo mamička nemohla?

Hnusili sa mi títo jednobunkovci. Namiesto toho, aby sa sústredil na to, čo mu hovorím o chorobe jeho potomka, pozýval ma na kávu. Brr.

Ženatý nikdy, to som si mohla rovno dať vytetovať ako svoje motto. Aj na čelo, aby to všetci, čo sa nedokážu ovládnuť, hneď videli. Poznala som priveľa srdcervúcich príbehov o zničených životoch, keď niekto neovládol svoje libido. V konečnom dôsledku nezvíťazí nikto. Každý jeden zo zúčastnených, a najmä tí, čo sú do neho vtiahnutí nedobrovoľne, si nesú po zvyšok života nejakú traumú. Menšiu či väčšiu, vedomú, alebo ukrytú hlboko v duši a nepomenovanú. Ona len tak občas vypláva na povrch.

Ale je tam a ovplyvňuje myslenie a cítenie. Nedá sa jej zbaviť.

Takže toto si neprosím.

Ja to chcem inak.

Neponáhľam sa.

T

o decko ma neznáša

„**J**a to nechcem jest!“
Chlapec odstrčil téglik s jogurtom tak prudko, že sa prevrhol.

Na vyšívanom obruse sa začala roztekat' tmavo-ružová hmota. Dívala som sa, ako sa fľak zväčšuje a vpíja sa do môjho obľúbeného obrusu od starkej. Nič som nehovorila.

Iba som sa dívala.

Nebolo čo povedať.

Lebo čokoľvek by som teraz adresovala tomu cudziemu decku, by ho iba viac popudilo proti mne.

Mohla som na neho navrieskať, že je drzý nevychovaný fagan. Že to požalujem jeho otcovi a ten mu naplieska po zadku.

Ale čo by som tým získala?

Vôbec nič. Iba ďalšie čierne body.

Neznášal ma.

Ani sa vôbec nesnažil maskovať svoju nechúť, bol príliš malý na to, aby mu vôbec napadlo hrať divadlo. Odúval sa pri každej príležitosti. Tak, ako to len päťročné deti dokážu, papuľoval a dával najavo, ako veľmi ma neznáša. A teraz to znova ukázkovo predviedol. Keby sa to netýkalo priamo mňa, tak sa na tom smejem. Malé chlápätko malo v tvári výraz ako Barbar Conan a nepochybne si želalo zničiť ma a skoliť, ako onen filmový hrdina masakroval svoje obete v každom filme. Možno si to v duchu aj predstavoval. Našťastie, v tomto prípade zostávalo iba pri jedovatom a zaťatom pohľade. Vlastne to bolo smiešne, no mne do smiechu nebolo.

Išlo o veľa. Bože, ak z toho nevyrastie, aký bude v puberte? Budem to mať ešte možnosť sledovať? Budem v jeho blízkosti?

Vedela som, že s ním nemôžem bojovať silou. Ani brvou som nehla, nič som nepovedala, iba som sa obrátila chrbtom a chytila kľučku.

Bez slova som vyšla von z kuchyne a nechala ho tam. Oduťého a zvedavého, čo sa bude diať.

Čo urobí táto cudzia ženská, s ktorou teraz jeho ocko býva. Bol ešte malý, nechápal, prečo nemôžu byť doma spolu. On, mama a ocko. Tak, ako to bolo voľakedy. Alebo aspoň v tom malom ockovom byte, kam sa odsťahoval po tom, čo mu s mamou povedali, že teraz bude za ním ocko iba chodiť, že už nebudú spolu bývať. Aj to by bolo lepšie ako toto. Lebo oco býva s touto tu a teraz ho dokonca s ňou nechal samého. A to ho nahnevalo! Hrali sa práve s legom, stavali pirátsku loď, keď zazvonil telefón, oco chvíľu s niekým hovoril a potom chlapcovi vysvetlil, že musí na chvíľku odísť.

„Danko, ty tu zatiaľ zostaneš s tetou Klárou. Sľubujem, že sa budem ponáhľať. V práci ma potrebujú,“ chlácholivo vysvetľoval synovi, ktorému už tvár krivila grimasa, akú majú deti stotinu sekundy pred výbuchom žiarlivosti zmiešanej s jedom.

Potom sa otočil na mňa a s obavami v očiach sa opýtal vážnym tónom.

„Zvládneš to? Nebude to dlho trvať, len grafik má nejaký problém, nedá sa to vysvetliť cez telefón.“

Čo som mala povedať? Iba som prikývla.

Prečo by som nemala zvládnuť päťročného chlapca? Takých sa v mojej ordinácii denne premelie plno. Lenže to sú moji pacienti, majú predo mnou rešpekt. A tento by ma najradšej zniesol zo sveta, keby to dokázal. Napriek tomu som sa cítila v pohode, preboha, veď je to iba malé decko!

Podcenila som ho. Prvé chvíľky vo dvojici s malým nepriateľom ukázali, ako sú rozdelené sily. On, hoci bol iba dieťa, sa snažil držať situáciu vo svojich rukách. V malom detskom rozumčeku sa rozhodol, že bude bojovať. Akoby si naplánoval, že ak bude zlý, odporný a bude robiť problémy, ocko sa na túto ženskú nahnevá a nebude viac s ňou bývať. Konečne sa vráti domov.

On nechce chodiť do tohto bytu, k tejto neznámej tete.

Chce byť doma, vo svojej izbičke.

So svojou mamou a svojím ockom.

Teraz sedel v cudzej kuchyni cudzieho bytu a díval sa na zavreté dvere. Na stole bol vykydnutý jahodový jogurt. Má ho rád, no teraz sa zaťal. Díval sa na ružovú kôpku na obruse a len ťažko ovládal chuť strčiť do nej prsty a labužnícky si ich obliznúť. Jahodová vôňa zaplnila kuchyňu a čím ďalej, tým bolo ťažšie jej odolávať.

Ale keď sa raz zaťal, tak to vydrží.

Prečo však tá ženská nekričala? Mama by mu možno dala aj poza uši, keby to urobil doma. Čo možno, určite! Doma by si nič takéto nemohol dovoliť. A táto nič, iba sa pozrela, otočila sa a odišla. Ešte aj dvere za sebou zavrela.

Potichučky vstal a po špičkách prišiel ku dverám. Nič nepočul. Iba tikot hodín odmeriaval ticho. Vrátil sa k stolu a na tvár si znova natiahol masku urazeného. Vydrží sa tak tváriť, až kým sa oco nevráti. V tom je dobrý.

Aby otec vedel, že urobil niečo, čo sa nemá.

Musí vedieť, že s cudzou ženskou ho nesmie nechávať!

A just!

Ešte aj drobné ruky zaťal do pästí, aby nezabudol hrať svoju úlohu.

Nechala som ho tam. V obývačke som si sadla a zapla televízor. Bez zvuku. Bolo mi jedno, čo vysielajú, nevnímala som ani prúd obrazov, iba som potrebovala kulisu. To ticho, čo napĺňalo byt, bolo príšerné. Ale aj tak som ho nevládala prehlúšiť stupídny televíznym vysielaním, dávali práve nejakú debilnú reality šou. Zdalo sa mi, akoby všetky myšlienky z hlavy vrieskalo moje vnútro do megafónu. Že to počujú aj na druhom konci mesta.

„Neznáša ťa, to decko ťa neznáša!“

A prečo by ma malo milovať? Mám to, po čom tento malý nahnevaný chlapček najviac túži – Igora. Lenže ako vysvetliť urazenému decku, že som mu otca neukradla? Že keď som ho spoznala, už bol rozvedený? To jednoducho nejde, dieťa nie je partner na takéto vážne rozhovory.

A ja mám svedomie čisté. Lebo – ženatý nikdy!

Na obrazovke behali polonahí ľudia po nejakej pláži a hádzali po sebe kokosové orechy. O niečom sa asi hádali, lebo vášnivo gestikulovali. To už sú len problémy! Na opustenom ostrove riešiť nezmyselné úlohy a podliehať umelo vyvolaným vášňam.

To, čo mám ja práve teraz vo svojom byte, to sú vášne!

Skutočné a neviem, čo si s nimi počítať.

Presne tak to bolo

Sigorom som sa zoznámila na narodeninovom žúre u spoločného kamaráta. Pôvodne som tam ani nechcela ísť, no na poslednú chvíľu som sa predsa len vybrala. Hovorila som si, že Juro, spolužiak z gympla, si zaslúži k tridsiatke aspoň fľašu dobrého vína. Koľkokrát mi pomohol pri písomke z geografie! Tá ma vôbec nebavila. Jeho naopak veľmi,

dokonca až tak, že sa z neho stal známy cestovateľ a úspešný autor cestopisov.

V jeho domčeku na okraji Bratislavy bolo asi milión ľudí, polovicu z nich som nepoznala. Našťastie, boli tam aj ďalší naši spolužiaci, tak som nebola odkázaná na rozhovory o ničom s ľuďmi, ktorých nepoznám. Mrzelo ma, že Lea nemohla prísť, s ňou by som sa tu cítila lepšie. Tak som sa presúvala od jednej skupinky spolužiakov k druhej a pomyšľala na skorý útek domov.

Ten muž mi len dolial víno. Usmial sa a pokračoval, dolieval aj iným hostom.

„Chutí vám?“ prihovoril sa, keď som o pár minút išla okolo a pohár som mala iba poloplný.

„Je ľahučké, príjemne voňavé. Tak akurát,“ odpovedala som zo slušnosti čiernovlasému mužovi.

„Ja som Igor, Jurov editor,“ predstavil sa.

„Spolužiačka z gympla, Klára,“ odpovedala som.

Vyzeral sympaticky, rozhodne som sa však nijako do neho nezahľadela, bolo to len normálne zoznámenie. Najprv som si ani nezapamätala jeho meno. V ten večer som sa zoznámila s kopou nových ľudí a on v tom množstve nových mien a tvárí zanikol. Pamätala som si iba, že má niečo spoločné s Jurovými knihami.

Po pár dňoch sme na seba náhodou narazili v kníhkupectve. S tým čiernovlasým dolievačom vína. Teda, ak by ma Igor neoslovil a nepripomenul sa, prešla by som isto okolo neho bez povšimnutia.

„Dobrý deň, Jurova spolužiačka,“ oslovil ma pri polici s románovými novinkami. Odzdravila som ho tak nemastno-neslano, lebo som ho hneď nespoznala. Jemu sa však ústa nezavreli. Spomínal na nedávnu oslavu a že som sa náhle stratila. Vraj sa chcel ešte so mnou rozprávať. Pozval ma na kávu, aby sme nestáli len tak uprostred obchodu, ale nebolo to rande.

Nebolo medzi nami žiadne napätie, nič, čo by naznačovalo, že hormóny začínajú rozbiehať ten smiešny zaľúbovací proces. Bol to iba spolužiakov editor. Aj keď sympatický, to nepopieram.

Najprv som pozvanie odmietla, veď som o ňom vôbec nič nevedela. A ísť do kaviarne s niekým, koho som iba tak letmo zaregistrovala na nejakej narodeninovej oslave, mi nepripadalo veľmi rozumné.

Ja som totiž chorobne rozumná žena. Ani si nepamätám, že by som robila niečo iba tak, bez uváženia, spontánne. Všetko musím mať premyslené, overené, naplánované. A do tohto modelu rozhodne nezapadá, že prijmem pozvanie na kávu od úplne cudzieho muža. A vlastne aj bez dôvodu. Veď prečo by som mala s ním niekde sedieť a piť kávu?

Viem, som staromódna. Som však jediná dcéra svojich rodičov, vymodlená a narodená, keď mal otec skoro štyridsať. Pestovali ma ako v bavlnke, dostala som klasickú výchovu, čo je iba slušnejšie pomenovanie pre staromódnu. Nikdy som však necítila, že by to bol hendikep. Mne to takto vyho-